

TATRA PÍSKU TO SNAD ZACHRÁNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Krásný slunečný den s teplotou lehce přes dvacet stupňů přilákal na utkání dostatek fanoušků. Obsadili tribunu i lavičky podél zábradlí a se svým občerstvením se těšili na výkop. V rukách nebo pod nohama plastové kelímky s pěnivým mokem, ve tvářích dobrá nálada z krásného počasí a ze setkání s kamarády a v očích očekávání fotbalových zážitků. Ať si říká každý, co chce, fotbalová utkání patří dlouhá léta k vesnickému kulturnímu koloritu a mnohdy je to také jediná kulturní zábava. Na jednu stranu je to smutné, ale věrní fanoušci, se kterými přijdou na víkendové utkání i celé rodiny, to tak rozhodně nevnímají. Chlapi se vybouří při fandění a kritizování. Ženské poklábosí mezi sebou třeba i u sklenky vína a děti se dokáží v areálu hřiště vždy zabavit spolehlivě. Kdo zažil, ten ví a pomlouvat to nebude.

Občas jsem zahlédl nějakou tu známou tvář od nás z vesnice a z blízkého okolí, takže jsem se mohl stoprocentně spolehnout, že mé dnešní představení nezůstane mými sousedy nepovšimnuto. No co, když comeback, tak pořádný. Chybělo ještě pár minut do zahájení zápasu, tak jsem se připojil ke svým spoluhráčům, kteří se již aktivně rozcvičovali. Hned, jak jsem vložil kopačku na trávník, už ke mně letěl nakopnutý balón. Pozdrav od Oťase. Ten dobře věděl, jak je důležité brankáře před utkáním rozchytat. Osahal jsem si míč, pevně ho přidržel v rukavicích a poslal jsem ho výhozem zpátky Otovi na nohu. Byl jsem přesný. Hm ..., pořád to tam je. To je dobré znamení. Míč se mi i líbil. Bude se dobře vyjímat v mé pracovně. Nechám ho podepsat po utkání všemi spoluhráči a bude to skvělý suvenýr. Takže motivace k vítězství by byla.

Vlezl jsem si s Otou na roh hřiště a můj kamarád mne začal rozhýbávat. Nejprve pár míčů jen tak lehce do ruky, pak něco do výskoku, a když jsem jevil známky připravenosti, hodil to Oťas také do stran. To už jsem se musel opravdu natahovat a bouchat sebou o zem. Kupodivu mi to nečinilo problémy, jen to vstávání ze země už nebylo takové, jako před lety. Asi taky pohledy diváků, které zvědavě pátraly po tom, co to jako nastupuje za gólmana se soudkovitou postavou, mi dodávaly energii a pohyblivost. Jako bych je slyšel: „Hele, kdo jim to chytá? To je dobrý soudek. Ten moc nevyrostl, vid?“ „Rozhodně ne do výšky...“. „To bude pro naše kluky pohoda. Bude stačit házet mu to pod klacek a to tam musí padat samo.“ „Bůhví jestli k břevnu vůbec doskočí?“ „Jen aby nám nenadělal jámy před brankou, až bude padat.“ „Budou muset po víkendu objednat tatrovku s pískem, aby ty lavory vyrovnali.“ Jo, přesně tak to na vesnici chodí. Diváci jsou absolutně bezprostřední, a co mají na jazyku, to se záhy dostane i do éteru. A některé hlášky by se daly tesat do kamene pro příští generace. Neodpustí žádný neúspěch a dokáží ho vždy vtipně a jadrně okomentovat. Stejně tak ale dokáží být uznalí. Spravedliví. Ocení kvalitní výkon svých hráčů i soupeře, s tím problémem nemají. Tleská se svým i hostům, fotbal je jen jeden, a když je krásný, plesá srdce každého opravdového fanouška. Mladíka i staříka. Fotbal je pro všechny.

To už jsem se ale přesunul do malého vápna, království brankářů. Parták mi centroval ze strany jeden míč za druhým někam k penaltě a já je chytal ve výskoku nebo je alespoň boxoval daleko za hranici šestnáctky. To mi vždy šlo.

Představit si místo míče něčí hlavu, kandidátů bylo vždy dostatek, a pořádnou mu pěstí ubalit. K tomu ještě kolínko do výskoku, aby se útočníkům nechtělo moc do soubojů. Nikdo rozumný nechtěl mít nakopaná žebra od brankáře. Když si to dal protihráčům jasně najevo hned od začátku, většinou nebyl v soubojích problém. Jak jsem zařval, že jdu pro balón, málokdy se proti mým kilům pouštěl někdo do křížku. Je pravda, že ne vždy jsem doběhl včas, ale když se proti tobě řítí rozjetá řvoucí lokomotiva, značnou část útočníků to už samo o sobě vyvádí z míry. Během chvilky jsem měl propocené triko a to ještě zápas nezačal. Fyzička už rozhodně není, co bývala. Mohu jen doufat, že obránci odvedou dobrou práci a že na mne jí už tolik nezbyde.

Moji spoluhráči také nelenili. Někteří střídavě rychle a pomalu pobíhali po hřišti, to hlavně ti starší, kteří už věděli, že zranění jde často dobrým zahřátím předejít. Mladší ročníky to nechápou. Ti přijdou na plac, vezmou hned mičudu a šup s ní do sítě. Do té brankové nebo do té ochranné za brankou a někdy i nad ní. I takoví šikulové jsou mezi námi. U nás v týmu bylo na rozhýbání před zápasem vždycky oblíbené báčko. Znáš to. Všichni stojí do kruhu a uvnitř poletuje jeden nebo dva blázni, kteří se snaží zachytit nahrávku spoluhráčů. Hrávali jsme i omezený počet doteků, třeba pouze na jeden a to se pak dějí věci. Při bagu se ukáže, jak na tom kdo je s technickou výbavou. Když se to umí, tak je to radost i pro oko diváka. Když se to neumí, tak se kruh neustále roztahuje až je velký, jak kruhový objezd v Ústí nad Labem na Rondelu. Nejžádanější situací při bagu je samozřejmě nasadit prostřednímu housle, dudy, jesle. Když se to povede, všichni se smějí, tedy až na postiženého, protože ten musí zůstat v prostředku o jeden dotek déle. A to stojí za trochu riskování. Takže když je parta dobrá, o housle se pokouší skoro každý a zábava nebere konce. Jistě sis všiml, že řadu hráčů fotbalu rozpoznáš podle tvaru nohou. Mají jakýsi syndrom písmene „O“ a do takového okénka je radost se při bagu trefovat. Ostatně i při samotném utkání je to jednodušší.

Ambiciózní týmy poznáš už při rozcvičce. Mívají člověka, který ji řídí, a všichni se jí musí povinně účastnit. Nepředstavuj si samozřejmě školní prostrná. Tady je vše podřízeno přípravě ke hře, eliminaci zranění a chycení zápasového tempa. V naší pralesní lize to tak přísné ale není. Už jen proto, že při vysoké intenzitě by odpadla půlka mužstva již před zápasem a spoléhat se, že se jim dostaví druhý dech, je šílený hazard s výsledkem. Přesto se dá při rozcvičování pozorovat ještě jeden psychologický aspekt. Může se tu odehrát něco podobného jako je haka v ragby. Ne že bys na soupeře cenil tesáky a plácal se s řevem do loktů a stehů, ale cílem je dostat se před soupeřem trochu na koně. Nejde o nic jiného, než správně sehrané divadélko, které má soupeřovi ještě před výkopem ukázat, že proti němu stojí kvalitní a odhodlané mužstvo a že jeho šance na vítězství je vlastně mizivá.

Občas se také někdo zabývá sledováním rozcvičky gólmana. Zkušený pozorovatel může odhalit jeho slabiny a předat ještě před začátkem utkání informaci svému týmu. O tom, že jsou brankáři z různého těsta, není třeba pochybovat a někdy se toho opravdu dá dobře využít. Obecné poučky praví, že malým brankářům cpi střely pod břevno a těm vysokým tlač střelu zase pěkně k zemi, ale ukazatelů je celá řada. Někteří gólmani si nejsou jistí ve vybíhání, jiní zase mají slabinu ve hře nohou, některým vypadává míč pořád z ruky a další zas třeba dělají zbytečně velké výlety od brankové čáry. Šikovný útočník je všímavý a dokáže signály ve prospěch mužstva zužítkovat.

Musím se ale přiznat, že jsem nyní tyto věci nevnímal a jestli někdo pozoroval při rozcvičování mě, jsem si také nevšiml. Jistě by zjistil, že stoprocentní jistota v mých zákrocích rozhodně není. Dlouhá absence zápasové praxe se na mně určitě podepsala. Ale jak říkám, takové myšlenky mi v hlavě v tu chvíli neběhaly. Soustředil jsem se jen na sebe a na míč, který jsem byl pevně rozhodnut nepustit za svá záda. Prostě ta dvě slova – „Sorry, kluci!“ dnes do mého slovníku patřit nesmí. Zazněl hvizd rozhodčího ... jdeme na to ...